

Messiaanse Gemeente Bracha te Apeldoorn

Nieuwsbrief week 4 Nisan – 10 Nisan 5780 (29 maart – 4 april 2020)

Parashat: Tzav זָוַי (Gebied)

Leviticus 6:1 – 8:36

Jeremia 7:21-8:3, 9:22-23

Mattheüs 9:10-17; Markus 7:31-9:1; Markus 12:28-34, Romeinen 12:1-2, 1 Corinthiërs 10:14-23; Hebreeën 9:11-28

Door Jochanan ben Bracha

Tsav (Beveel) N.a.v. studie van Rabb.B.Elon.

Dit schrikkeljaar wordt bijna de hele maand voor Pesach de Parasja ‘Tsav’ gelezen. We gaan het verband tussen de Sidra en de week van Pesach nader bekijken. Tsav houdt zich bezig met de meeloffers die in de Tempel werden gebracht. Zij werden gemaakt van meel en olie. De Tora zegt over deze offers; *“Ze mogen niet met gist gebakken worden”* (Lev.6:17). Het was dus verboden gerezen offers voor G’ d te brengen. Dit betekent dat het verbod op gerezen brood en de verplichting matza te gebruiken niet uit het Pesachfeest is voortkomen. Het gaat om een algemeen verbod betreffende meeloffers. Waarom stellen we dan de vraag op de Seideravond uit de Haggada: *Waarom eten we dit ongerezen brood?”*

“Omdat het deeg van onze voorouders niet genoeg tijd had te rijzen”, zoals in Ex.12:39 staat. Het was een unieke situatie, zo snel als wij uit Egypte vertrokken. Maar het roept wel een vraag op. In Ex.12:8, voordat de Uittocht uit Egypte wordt beschreven, gaf G’ d het Joodse volk al de opdracht; (....) *“zij zullen het vlees in de nacht eten, geroosterd op het vuur en ongerezen brood”*. We kunnen deze tegenstellingen oplossen door te trachten te begrijpen wat gerezen brood eigenlijk betekent. Zowel matzes als gerezen brood zijn gemaakt van dezelfde basismaterialen: bloem en water. Het onderscheid zit hem in het rijzen. Dat kan door toevoeging van gist, of door bacteriën waardoor het op natuurlijke wijze gaat rijzen. Bij het dienen van G’ d is het verboden nieuwe gist toe te voegen. ‘Onze wijzen’ vergelijken gist met de slechte neiging die personen gevoelens van trots bezorgt, waardoor je van het pad af raakt. Dat kan door het aanhangen van een vreemde cultuur, of dat het Joodse volk zijn historische missie verliest door gemiste kansen. De gistende werking op het brood, was dus voor de uittocht al een door G’ d gegeven waarschuwing. M.a.w. blijf ongegist. Ik bid dan ook dat met de terugkeer van het Joodse volk naar Israël zij niet hun historische kans zullen missen.

Door Bram vd Berg

Houd het vuur brandend

Volgens het rooster zou ik deze sjabbat – 4 april – de onderwijzing hebben gedaan met een onderwerp uit de parasja Tzav. Ik was al aan de voorbereiding begonnen en aan het nadenken over de vele details van al die soorten offers en over de instructies die Aäron krijgt over wat, waar en hoe van de offers gegeten mag worden. Daardoor las ik Psalm 50, die ook over offers gaat. Daarin vraagt God als in een rechtsgeding van kosmische omvang hemel en aarde recht te spreken over Zijn volk dat Hij aanklaagt om hun manier van offeren. Hij heeft hun offers, dat bloed en vlees, niet nodig; alle dieren zijn immers van Hem. Hij ziet hun brandoffers wel, maar ziet ook dat hun sociaal gedrag haaks staat op Zijn Woord. Dan zijn al die rituelen en verbondswaarden van de priesters en de leiders van het volk dus schijn en bedrog. Hij noemt hen ‘vergeters van God’ en dreigt hen te verscheuren. Heel heftig. Dus trouw ‘thora doen’ zonder relatie te hebben met de HERE, ‘Zijn verbond in de mond te nemen’ zonder er naar te leven, dat verafschuwt God.

Wat vraagt Hij dan wel? In vers 14 en 23 van deze psalm staat: Offer dank. Kom je geloften na. Dan eer je Hem, dan zal Hij Zijn Heil, (= Jeshoea) doen zien. En wat ons betreft? Zijn onze dankgebeden en lofzangen niet onze offers??

Ja, het brengen daarvan kan ook vormelijk, uitwendig, of uit gewoonte zijn. Daarom wil ik die offers in verband brengen met een gebod uit de eerste zes verzen van deze parasja Tzav. Daar staat tot driemaal toe: Het vuur op het altaar moet altijd brandend blijven. Vuur 'op' het altaar, mogelijk zou dat beter vertaald zijn met 'in' het altaar. Daar trof ik interessante studies over aan. Duidelijk werd daaruit dat God dat vuur in het altaar Zelf gegeven heeft, en ook dat het niet vanzelf bleef branden. Zoals bij een gelovige die de Heilige Geest ontvangt als een vuur in hem, ook niet vanzelf blijft branden. Dat vuur kan wel doven als hij het geen brandstof geeft. Wat is dan de brandstof voor dat innerlijke vuur bij ons als gelovigen? Liefde! Liefde voor Jeshoea en voor elkaar. Zoals Ef. 5:2 het zegt: Leef in liefde naar het voorbeeld van Christus. Uit liefde heeft hij Zijn leven voor ons gegeven. Hij was een geurig offer dat God aangenaam was' (GN). Daar hoort in liefde naar elkaar omzien zeker bij.

Door Bert Huizing

Tzav (gebied)

De parashat van deze week start in Leviticus 6:1. Dit gedeelte begint opnieuw met de woorden: "De HEERE sprak tot Mozes". Het gedeelte hier gaat over het ontkennen van iets wat je de naaste hebt aangedaan of een valse eed hebben afgelegd. Zelfs dan is er vergeving mogelijk. Degene die die dingen doet, moet een schuldoffer brengen en de volle waarde ervan vergoeden en nog een vijfde daaraan toevoegen. Als dan het schuldoffer wordt gebracht door de priester, zal de priester verzoening over degene doen voor het aangezicht van de HEERE, en hem zal vergeving geschonken worden, over elke zaak waardoor hij schuld op zich laadt.

Het gedeelte hiervoor gaat over degene die in onwetendheid zonde doet, ook voor deze geldt hetzelfde en hij zal het schuldoffer op dezelfde wijze als degene die bewust zijn zonde beging, moeten brengen bij de priester. Er is geen verschil bij de HEERE, of we nu bewust of onbewust zonde doen, we moeten vergeving ontvangen van de HEERE door te belijden dat we als mens zondigen tegen de HEERE. Vergeving is er altijd al geweest vanuit de HEERE God. Vanaf het moment dat Adam en Eva tegen het gebod van de HEERE ingingen en zich lieten verleiden om van de boom van kennis van goed en kwaad te eten. Daarop volgde meteen een offer van de HEERE zelf om Adam en Eva vergeving te schenken van deze ongehoorzaamheid. Adam en Eva die bekleed waren met het Licht van de Schepper van Hemel en Aarde werden daarna omkleed met de vacht van het offer wat voor hen door de HEERE zelf was gebracht.

In Jesaja 61:10 zegt Jesaja als bemoediging "Ik ben zeer vrolijk in de HERE, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen van het heil, de mantel van gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan, zoals een bruidegom zich bekleedt met priesterlijke hoofdsieraad, en een bruid zich tooit met haar sieraden. In Yeshua heeft de HEERE Heere gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor het oog van alle volken. Ons uitzien is naar de Messias en het Koninkrijk van God de Vader en de belofte die daar op volgt in Openbaring 21.

Als afsluiting een lied van Christian Verwoerd "Ik wil u danken". <https://youtu.be/YPm-tgjeTjY>

Laten we in alles de God van Abraham, Izaäk en Jacob onze lofoffers brengen, de vrucht van onze lippen Hebreeën 13:15

Jack van der Tang over de Coronacrisis.

De laatste twee sabbatten waren wij verbonden met de gemeente Sjamar in Den Haag. De toespraak van Jack van der Tang op 28 maart vond ik heel goed, indrukwekkend. Het was de moeilijkste toespraak die hij ooit gehouden heeft, zo zei hij. Hij had er mee geworsteld. Wat gebeurt er momenteel in de wereld? Wat zegt ons deze coronacrisis. Wat wil de Here ons ermee

zeggen en wat dan? Verstaan we die stem? Van der Tang wilde niet in de valkuil van allerlei gemeenplaatsen trappen, als straf op de zonde of als eindtijtken, al zitten die aspecten er wel aan, en hij wees ook allerlei complottheorieën af. Hij plaatste deze pandemie in historisch perspectief en vond deze crisis “zeer verontrustend”, een wereldwijde crisis in de gezondheidszorg, in de wereldeconomie, en ook geestelijk, persoonlijk en kerkelijk. Maar als je in je analyse Israël er buiten laat, mis je iets wezenlijks. Het kan geen toeval zijn dat het begin van deze pandemie kwam na het bekend maken van het Amerikaanse definitieve vredesplan voor Israël en zijn burens, de “deal van de eeuw”. Hij wees op het boek van William Koenig: *Eye to Eye: Facing the Consequences of Dividing Israel* (2017). En het zou best kunnen dat na een mogelijke ineenstorting van de wereldeconomie de joden die het nu buiten Israël nog te goed hebben, alsnog aliya gaan maken. Wees dan bereid daarbij te helpen.

Verder wees hij erop dat het Hebreeuwse woord *deber* zowel pest als plaag betekent. Is dit een van de plagen uit Openbaring? Of is het wellicht de pest / de plaag die uitgaat voor Hem, de Heilige die komt uit de bergen van Paran, dus wat voorafgaat aan de komst van de Messias? (Hab. 3:3-7) Hij wees ook op 2 Kron. 7: 6 en 7 waar God tot Salomo zegt dat als Hij pest onder Zijn volk laat uitbreken, het dan in ootmoed moet buigen, Zijn aangezicht zoeken en zich bekeren. Dan zal Hij vanuit de hemel horen, hun zonden vergeven en hen genezen. Dat geldt ons persoonlijk en ook als gemeenten. We zullen zonden weer zonden moeten durven noemen.

Tenslotte wees hij op het komende Pesach. We geloven in de kracht van het bloed dat onze Messias heeft gestort. Maar passen we het ook toe? Hebben we het op de deurposten van ons levenshuis aangebracht?

Ik hoop dat deze samenvatting van de toespraak van Jack van der Tang, die overigens 45 minuten duurde, u aanspoort die toespraak te beluisteren. Ga dan naar de site van Shamar: <https://gemeenteshamar.nl>; klik op “terugluisteren spreekbeurten” en klik op die van 28 maart. Gods zegen en Sjaloom.

Noach in een Lockdown

Noach zat met zijn familie en alle dieren voor 370 dagen in een Lockdown. De HEERE sloot de deur van de ark. In de eerste op de eerste der maand verwijderde Noach het luik van de ark. In de tweede maand, op de vierentwintigste dag der maand sprak God tegen Noach: “Ga uit de ark, gij en uw vrouw en uw zonden en de vrouwen uwer zonen met u .....

En het eerste wat Noach deed was een altaar bouwen voor de HEERE, en hij nam van al het reine vee en van als het reine gevolgelte en bracht brandoffers op het altaar. En dit offer was een lieflijke reuk voor Hem en de HEERE zei bij Zichzelf: “Ik zal de aardbodem niet weer vervloeken om de mens, omdat het voortbrengsel van des mensen hart boos is van zijn jeugd aan .....

De eerste Lockdown was een feit, maar de HEERE zelf gaf het teken om weer naar buiten te gaan.

Bijbeltekst

1 Koningen 8:37-43: 37 Als er honger in het land is, als er pest [een epidemie, zoals corona] is, als er korenbrand, meeldauw, veldsprinkhanen en zwerm sprinkhanen komen, als zijn vijand hem benauwt in het land met zijn steden, als er enige plaag of enige ziekte komt, 38 elk gebed, elke smeekbede die er zal zijn van ieder mens uit heel Uw volk Israël, als eenieder de plaag van zijn hart erkent en naar dit huis zijn handen uitstrekt, 39 luistert Ú dan in de hemel, Uw vaste woonplaats, vergeef, en grijp in, en geef eenieder naar al zijn wegen, U, Die zijn hart kent. U alleen kent immers het hart van alle mensenkinderen, 40 opdat zij U vrezen alle dagen dat zij leven op de grond die U onze vaders gegeven hebt. 41 Zelfs ook wat de vreemdeling betreft, die niet tot Uw volk Israël behoort, maar uit een ver land komt omwille van Uw Naam 42 – want zij zullen horen van Uw grote Naam, van Uw sterke hand en van Uw uitgestrekte arm – wanneer hij komt en naar dit huis zijn gebed richt, 43 luistert Ú dan in de hemel, Uw vaste woonplaats, en doe overeenkomstig alles wat de vreemdeling tot U roepen zal, opdat alle volken van de aarde Uw Naam kennen en U vrezen, zoals Uw volk Israël, en erkennen dat Uw Naam is uitgeroepen over dit huis dat ik gebouwd heb.

Verhaal voor de kinderen (aangeleverd door Leny Gaemers-Zomerdijk)

Pesachverhaal

Mirjam komt uit school gerend. “Mam, mam, waar bent u?” Snel doet ze de deur open. Ze heeft al een tijd geleden een sleutel gekregen, want soms is haar moeder niet thuis. Mirjam is bang. Ze heeft heel hard gelopen. Ze kon niet anders. Er was een groep jongens die achter haar aan renden. Ze hadden haar uitgescholden. “Je bent Joods, ja we weten het wel. Je bent Joods, net zo’n vuile Jood als...” Ze had haar oren dicht gestopt en ze was heel hard gaan rennen. Het was niet de eerste keer dat het gebeurde. En ze was ook niet de enige. Haar vriendje Chai hadden ze eerder al eens gepakt. Met de andere kinderen erbij noemde ze hem niet zo, nee dat mocht niet. Dan zei ze altijd Youri, want dat was niet zo opvallend. De andere kinderen mochten niet weten dat ze Joods waren. En Youri noemde haar altijd Ina. Maar nu, ze waren het te weten gekomen. De vorige keer hadden ze haar laten struikelen en toen was ze heel hard op haar knieën gevallen. Het bloedde echt en ze kon niet zo makkelijk overleefd komen. Gelukkig hadden ze haar laten gaan. Daarom had ze het nu op een lopen gezet. Ze was bang, echt bang. “Mam, mam, je bent er toch wel”... Mirjam begon te huilen. Gelukkig was moeder thuis en kwam gauw naar haar toe. “Kind wat is er, je ziet helemaal bleek.” “Ze zaten weer achter me aan mam en ik was zo bang.” “Kind toch”, zei mamma “kom maar gauw, dan zal ik wat thee voor je inschenken. En kom dan maar lekker even bij mij zitten”. Het was lekker warm in huis. Dat was fijn, want buiten was het koud. Ze woonden in een dorp in een gebied in het noorden van Rusland. En het was lang niet altijd zo dat ze genoeg geld hadden om het warm te stoken in huis. Maar nu wel en Mirjam was blij dat ze veilig thuis was gekomen en samen met mamma kon zijn. Mamma trok haar een beetje naar haar toe op de bank. “Kom maar”, zei ze, dan zal ik je eens iets heel belangrijks vertellen. Iets dat echt gebeurd is.

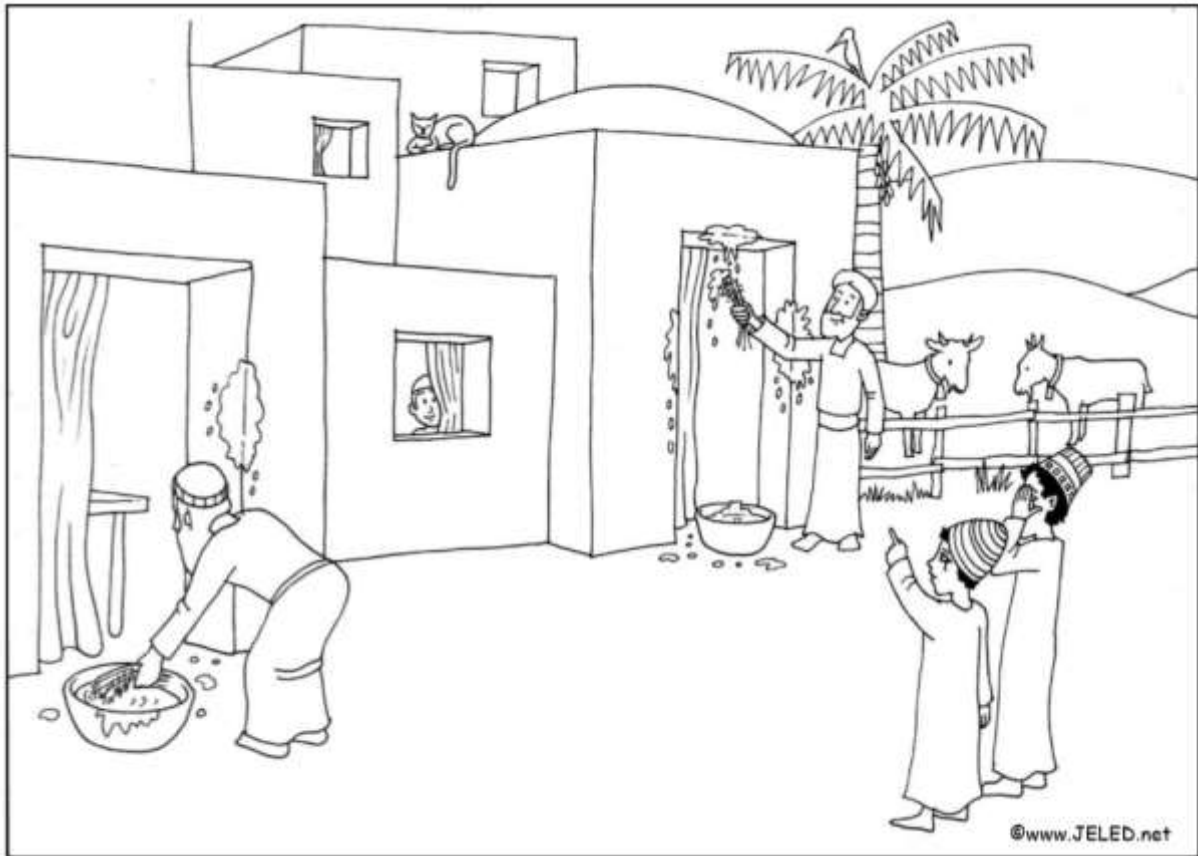
En zo begon mamma te vertellen van een paar weken geleden, dat er een paar mensen naar hun dorp waren gekomen. Mensen die ze helemaal niet kenden. Ze kwamen uit een ver land. Deze mensen hadden gezocht naar de Joodse mensen in het dorp. Het was een wonder dat ze hen hadden weten te vinden. En niet alleen het gezin van vader en moeder Rosen, Mirjam en haar broertje Michael, maar ook 10 andere Joodse gezinnen hadden ze zo kunnen vinden. Toen hadden ze hen uitgenodigd om op een avond bij elkaar te komen. Ja, Mirjam wist het nog wel. Toen hadden Michael en zij een avond alleen thuis moeten blijven. Maar nu ging mamma vertellen wat er precies gebeurd was. Weet je nog wel Mirjam, dat we jullie wel verhalen verteld hebben uit de Tora? Ja, mam, u vertelde dan over Awraham en over Ja’akov. Dat weet ik nog wel. Precies, en dan vertelden we jullie alles wat we over hen wisten, want dat zijn onze vaders. De voorvaders van het Joodse volk. Maar nu zijn deze mensen ons nog meer komen vertellen. Want zoals je

weet, wisten wij een heleboel dingen niet meer omdat we zo lang geen Tora meer hadden. Die hadden ze van grootvader Rosen afgepakt en ook uit de synagoge hadden ze de heilige boeken weggehaald, weet je nog? Toen deze mensen begonnen te vertellen, heb ik toch ook weer wat herinnerd van de verhalen die opa vertelde aan mij toen ik zo oud was als jij. Ze vertelden ons over ons volk heel lang geleden, nadat Ja'akov, die door de Eeuwige Israël werd genoemd, gestorven was terwijl ze in het land Egypte waren. Ze vertelden dat ons volk in die tijd erg geleden heeft doordat de farao hen heel slecht behandelde. Hij liet hen slavenarbeid doen. Ze moesten alle dagen hard werken om stenen te bakken. En alle pasgeboren jongetjes moesten van farao in de Nijl worden gegooid. Maar toen heeft God ervoor gezorgd dat een man uit het geslacht van Levi, hij heette Mosje, ons volk geholpen heeft om uit Egypte weg te gaan. Dat is niet zomaar eventjes gegaan hoor. Mosje zei tegen de farao: Als u het volk niet laat gaan dan zullen er heel erge dingen gebeuren. Maar de farao wilde het volk niet laten gaan. Toen kwamen er wel 10 plagen over Egypte Eerst veranderde het water van de Nijl in bloed. Daarna kwamen er kikkers (2), muggen (3), wilde dieren (4), pestziekte onder het vee (5), de mensen kregen zweren (6), hele grote hagelstenen (7), sprinkhanen aten alles op (8), duisternis (9) en de laatste plaag was dat de oudste jongens van de Egyptenaren zo ziek werden dat ze stierven, maar ons volk werd toen beschermd door het bloed van een lam aan de deurposten. Zo wilde God dat. Toen de Egyptische jongens stierven, ja, toen wilde de farao wel dat ons volk weg ging.

Toen mamma uitverteld was, zei ze. “Maar dat is nog niet alles Mirjam. Misschien denk je dat deze mensen alleen maar gekomen zijn om ons iets te vertellen over de geschiedenis van ons volk van vroeger. Het is echt fijn dat ze dat doen, maar het is nog veel wonderlijker. Weet je wat ze tegen ons zeiden? Ach, ik weet dat je het toch niet kunt raden. Dus ik zal het je maar vertellen. Deze mensen zijn al een hele tijd bezig om mensen zoals wij, Joodse mensen, te helpen om naar datzelfde Beloofde Land te gaan als waar Mosje ons volk zo lang geleden naar toe heeft gebracht. Ze hebben gezegd dat God dat ook allemaal al heel lang geleden door Mosje en door andere profeten heeft beloofd. Ze hebben ons een film laten zien van het Beloofde Land en ze hebben ons verteld hoe we daar kunnen komen, hoe dat allemaal moet. Want je begrijpt natuurlijk wel dat wij en ook de andere families echt niet wisten hoe dat dan kan gebeuren. Je vader en ik hebben er de laatste weken veel met elkaar over gepraat. We wilden nog even wachten om het aan jullie te vertellen. Maar nu, ach Mirjam, nu je zo bang en verdrietig thuis kwam, kon ik echt niet meer wachten.” “Maar, maar,” Mirjam kon even niet meer uit haar woorden komen. Het was allemaal zo nieuw, zo onverwacht. Maar ook zo mooi. Zo mooi, dat God hun niet vergeten was. En zo fijn, dat ze nu niet meer bang hoefde te zijn. Want mamma had het haar immers verteld, dat er een land is waar je niet bang hoeft te zijn dat de jongens van school je uitschelden of willen slaan omdat je Joods bent. Ze kon er niet over uit. “Weet Michael het al? En wanneer gaan we dan. En wat moeten we dan allemaal doen en hoe kunnen we daar dan komen? Ik wil het wel, mam.” Ze struikelde haast over alle gedachten die nu allemaal in haar hoofd rondtolden en er tegelijk uit leken te willen komen. “Rustig maar Mirjam, het is nog niet zover. Straks als vader thuis komt, zullen we er met zijn allen verder over praten”, zei moeder.

Dat hebben ze gedaan, de familie Rosen. En het heeft niet zo heel lang geduurd dat er een bus kwam, die hen heeft opgehaald. Toen hebben ze aliya gemaakt, samen met 6 andere families. De andere families konden nog niet gelijk mee, maar die wilden ook gaan als alle papieren in orde waren.

Wanneer we deze week Pesach vieren, dan denken we eraan dat God Zijn volk Israel verlost heeft uit Egypte, maar ook dat Hij nu de Joden terug brengt naar het Beloofde Land. Ook niet-Joden mogen dit Feest meevieren, omdat Jesjoea als Pesach Lam gestorven is voor Joden en niet-Joden. Daar zullen papa en mama jullie vast wel over vertellen.

Reactie naar aanleiding van deze nieuwsbrief

Als u reacties of vragen heeft over deze nieuwsbrief of de inhoud van de parashat, dan kunt u deze sturen naar info@mg-bracha.nl